

Reisebrev 09

Funafuti - Wallis

Tekst: Arild Solheim Bilder: Bård Sæther, Torbjørn Sand og Arild Solheim

Reiseproblemer

Sjansen er 50 prosent, sa Emanuel, for å komme med flyet når du skal. Vi trodde han overdrev. Det gikk jo så fint med Marit. Men ville Ivar ha like mye flaks? Torsdagen, fire dager før avreise, uteble flyet. Heller ikke på søndag kom det noe. Da begynte vi å ane uråd. På reisekontoret sa de at flyet ikke kom før på tirsdag, men da måtte de først ta med de som hadde ventet lengst, så Ivar kunne ikke bli med før på torsdagen. Men uansett måtte det bukses om billetter. Ekstra overnatting på Funafuti ble dekket av flyselskapet, så Ivar flyttet like godt inn på Filamona på mandag.

Ivar har installert seg på eget rom på Filamona

*Avskjedsparty på Filamona
Lasalo, Arild, Emanuel, Brian, Cornelius,
Helmut, Torbjørn og Ivar*

Om kvelden hadde vi avskjedsfest på Filamona sammen med Cornelius, Helmut, Emanuel og Brian samt Lasalo, den lokale bygdeoriginalen. Lasalo holdt, som den eneste, en tale for oss der han ønsket oss god reise tilbake til vår egen øy. Festen avsluttet vi med noen glass vin på Ocean Restaurant. Da vi skulle om bord, kom Ivar springende. Dørene var låst på Filamona så han kom seg ikke inn. Han måtte losjere ei natt til hos oss.

Mens vi spiste frokost neste morgen, hørte vi sirenen fra flyplassen. Vi så flyet nærmet seg – fire timer før normal rutetid. Akkurat før det tok bakken, så vi at det ikke var den vanlige 20-seteren, men et mye større fly. Da burde Ivar få

plass. Han fikk fart på seg, og før flyet hadde taxet inn ved terminalen, hadde Bård satt ham i land. Ivar fikk være med.

Over til Wallis

Utpå ettermiddagen samme dag, lettet vi anker og satte kursen for passasjen gjennom revet. Vi hadde kommet til den erkjennelsen at Samoa var utenfor rekkevidde. Retningen er syd-øst og fremherskende vindretning er syd-øst til øst. Å prøve å seile dit, ville ta over fire ganger så

lang tid som det vi hadde tid til. Hvis vi kjørte motor, ville vi gå tom for drivstoff omtrent halvveis. Vi hadde ikke penger til mer på Funafuti. Valget falt i stedet på Wallis. Det var vesentlig nærmere og et godt utgangspunkt til å seile videre til Tonga. Niue fant vi også å måtte gi opp. Ved kombinasjon av motor og seil, burde vi komme fram til Wallis i rimelig tid.

Utenfor revet heiset vi seil. Det ble kryssvind og tålelig bra fart til å begynne med og utover natten. Vi klarte ikke å holde kursen men havnet lenger vest enn ønskelig. Utpå morgenen løyet vinden. Vi hadde ikke annet å gjøre enn å starte "kværna". Fra da av var det stort sett stille. Innimellom hadde vi en trekk som kunne komme fra hvilket som helst retning. Vi hadde tatt mål av oss å seile 100 nmil. Da ville det være nok diesel til å komme fram. Men det holdt hardt. Siste dagen før vi kom fram, hadde vi tilbakelagt til sammen ca 80 nmil for seil i løpet av til sammen 70 timer. Utpå kvelden løyet vinden helt. Måleren viste fra null til 1 knop. Startet vi motoren ville vi komme fram midt på natten. Vi ville gå passasjen gjennom revet på lys dag og ved fjære sjø på grunn av tidevannstrøm. Det vil si halv ti. Derfor tok vi ned seilene. Vi satt på fordekket i måneskinnet og så hvordan båten laget konsentriske ringer rundt båten på det stille havet. Vi visste ikke at Stillehavet svarte så bokstavig til navnet.

Imens drev vi med strømmen. Loggen viste 0,6 knop, og det bar i riktig retning. I følge pilotkartet skulle vi ha drevet vestover. Var det El Niño som spilte værgudene et puss?

For å nå fram til ønsket tidspunkt, startet vi motoren kl 03:00. Da det lysnet av dag, lå Wallis foran oss og speilet seg i havoverflata. Passasjen gjennom revet gikk uten problem. Videre var leia merket med røde og grønne staker. Det var ikke noe problem å finne veien gjennom den ellers ureine lagunen fram til Mata Uta, hovedstaden på

På åpne havet. Ikke mye seilvind

Stillehavet svarer til navnet

Wallis i sikte

Wallis eller Uvea som øya het på polynesisk. Klokken tolv ankret vi opp utenfor dypvannskaia. Vi var framme.

Vraket på revet var helt bortrustet. Bare motorblokka og akslingen sto igjen

Wallis tok imot oss med en speilblank lagune

Møte med Wallis

Vi var kommet til en ny verden. Alt var anneledes. I Kiribati sa folk "Mauri" når de hilste, på Funafuti sa de "talofa", men her sa de "Bonjour". Befolkningen var polynesisk selv om vi var i Melanesisk område. Men det var også veldig mye franskmenn her. Wallis og Futuna er Fransk koloni fremdeles i dag, men de har også en egen konge på hver av øyene.

Wallis er et såkalt nesten-atoll. Det vulkanske senteret har ikke rukket å synke i havet ennå og ligger der midt i ringrevet og danner selve øya med frodige landskap av tropisk regnskog. Det regner svært mye på Wallis.

Det var ikke mye palmehytter i Mata Utu. Det var store fine hus og svære velstelte hager, nesten som parker, men kanskje var det Franskmenn som bodde her. De har i hvert fall visst å påvirke miljøet. Så er det heller ikke mindre enn 800 franskmenn (og kvinner) blant Wallis' 10 tusen innbyggere.

Frodige Wallis

I dagene som kommer, skal vi oppleve eller "gjøre" Wallis. Hva som kommer ut av det, venter vi med til neste reisebrev. Dessverre har det vist seg at Internett-mulighetene her er svært dårlige. Det er Internett-kafe her, men vi klarer så vidt å sende enkle tekstmeldinger. Derfor er vi nok en gang kommet i bakleksa med utlegging av reisebrevene på nettet. Så ha oss unnskyldt. Vær tålmodig.

Med vennlig hilsen fra Havaiki